

og disse Hartkorns=Størrelser have jo fra den oprindelige Tid koncentreret sig omkring Kirkerne efter deres forskjellige Beliggenhed, saa at det med Næste daglig paaankes, at den præstelige, den geistlige Gjerning, eller Guds Ord, bliver paa mange Steder umaadelig dyrt betalt for Statens Regning, medens den paa andre Steder bliver daarligt betalt. Der blev igaar af et æret Medlem nævnt, at Præsternes Indtægt paa enkelte Steder, saavidt jeg hørte, kun var 250 Rd., medens den paa andre Steder kunde løbe op til 7,000 Rd. Naar man nu gaaer ud fra den Betragtning, som forekommer mig at være den rette, at den præstelige Gjerning er ligesaa bethduingsfuld paa det ene Sted som paa det andet, og at af de Mænd, som Staten saaledes beskaffer, den ene maa være ligesaa værdig til denne Raldelse som den anden, saa forekommer det mig, at Lønnen maa være meget mere eensartet end den, der i Lovforslaget er fastsat, hvor den varierer fra 1,000 Rd. til 2,400 Rd.; altsaa kan det jo endnu paavises, at Præsternes Gjerning eller Guds Ord bliver betalt 1,400 Rd. dyrere paa det ene Sted end paa det andet. Jeg gaaer ud fra den Betragtning, at Tienden under de nuværende Forhold er den Betaling, der gives Præsten for at prædike, thi de kirkelige Handlinger skulle betales enkeltviis efter Overenskomst. Saaledes har det hidtil været, og hvad der er udtalt, tyder heller ikke paa, at det for Eftertiden skal blive anderledes. — Der er en vis Art kirkelige Handlinger, som jeg meget kunde ønske maatte frigjøres for at blive Gjenstand for Betaling; jeg har omtalt dem tidligere og vil tillade mig endnu engang at nævne dem, det er Sakramenthandlingerne. De bleve igaar omtalte af et æret Medlem her ligeoverfor (Neergaard), men hvad der især glædede mig, og hvad der vistnok har glædet de Fleste, det var den Udtalelse, vi igaar hørte af et æret geistligt Medlem (Krogsh). Imidlertid kan jeg heller ikke dølgje, at det har bedrøvet mig meget at høre den Udtalelse, som i den Anledning fremkom fra den høitagtede Kultusminister, som ellers har et saa gennemfluende Blik over vore Forhold, og som jeg ved heller ikke er uberpørt af hvad der rører sig i Menighederne. Jeg siger,

det gjør mig ondt, at han endnu ikke synes at være kommen til den Erkjendelse, at Kirken selv vanhelliger det Allerhelligste af hvad den forvalter, saalænge den gjør de sakramentale Handlinger til en Gjenstand, med Hensyn til hvilken der skal kjøbslattes efter Alford, om hvad det skal koste, og saalænge den endnu vedbliver at friste Kirkens Embedsmænd til at spekulere i at lægge Hindringer iveauen for, at et umyndigt Barn kan blive kristnet, uden at det skal koste Penge, og uden at Kirkens Embedsmænd profiterer derved. Jeg erkjender vel, efter hvad der er udtalt, at den Tid endnu ikke er kommen, da dette Forhold vil lade sig forandre; men jeg kan ikke afholde mig fra at tale om det, thi det forekommer mig, at da Regjeringen og Rigsdagen ellers ikke saa lidt vore ved de bestaaende Forhold, saa kunde man ligesaagodt sige: Fra den Tid af, at de vakante Embeder besættes, skal ingen Indtægtspenge erlægges i Kjøbstæderne ved Altergang og ingen Betaling for Barnedaab. Derved forekommer det mig, at det Hele var hævet, og jeg er overbevist om, at der alligevel vilde blive Folk nok, som vilde betale til de geistlige Embeder. Da det imidlertid vistnok ikke er muligt ved en Overenskomst at opnaae en gjenneingivende Reform i denne Sag, men det forekommer mig, at der er saa mange Ulemper, som Tiden gjør det nødvendigt at søge afhjulpne, saa vilde de paa den nemmeste og bekvemmeste Maade lade sig afhjælpe saaledes, som der forleden Dag blev antydet af den ærede Rigsdagsmand for Randers Amts 5te Valgkreds (Mourier=Peterfen), nemlig, at man, idetmindste foreløbig, tog fra de Embeder, der ere lønne til stor Overdaadighed, og lagde til de Embeder, der nu ere saare ringe afslagne, og saa lod den Deel af Embederne, som ere nogenlunde passende afslagne, omtrent blive, som de ere, med ganske saa Forandringer. Derved forekommer det mig, at man maatte vilde gjøre et Skridt fremad til vedkommende Parters Tilfredshed og tillige betræde en Vej, som man i flere Retninger har betraadt, nemlig, at man, naar en Sag er af en saa stor Betydning, og man frygter for, at Reformen ikke med Held kan gennemføres i sin Heelhed, tager den stikkeviis, og saaledes lemper sig Skridt for Skridt til det Maal,